

andrei van de poepevest

Met « Andrei van de Poepevest » werd Emiel Biesemans in april 1978 eerste laureaat van de Waboprijs voor een kortverhaal. Vlaamse Brusselaars met schrijftalent kunnen in de lente 1981 meedingen naar de tweede Waboprijs. Voor meer inlichtingen kan U contact opnemen met de sociaal-kulturele raad van Watermaal-Bosvoorde (02) 673.75.73).

'k Ben sesteg joer, en 'k hem altaaid gewund in de Poepevest. Da was vreuger in een hoeizeke, mo s'hemme dei afgebrouke, en naa wuun ik in nen blok van de Foyer Bruxellois. 'k Mag ni zegge da 'k ni goo gelojeld ben, da ni, mo Brussel is toch nemi galak vreuger.

As ge na de film gezeen hett van Bossemans en Coppenolle, of g'hett een boeske geleize van Courouble, awel, dat es da nemi. 't Hei faaitelek nuut zu ni geweest mo 't kost er een betche op trekke. Mo naa ! Si, in mennen blok, wa paaisde dat er doe allemoe wunt ? Marokains, Sponjoede, Italionders, Greke, Turke. De meense dee hee vreuger wunde zaain allemo weg, ze zitte zu een betche ouveral. 't Es ni da 'k goen kloège. Par eksempel, op dezeulde paljee van ons wunen er Marokkains. Deftig en beleifd, doe est niks van te zegge. Pei, daan hut Ahmed, galak alle Marokkains. As hem ma zeet, den buugt hem vu maa pessees da 'k 't haaiieg sacrament ben. Partang, in 't begin haa 'k er schrik van. Mè dei zwette uge, en dei dikke wingsbrave, en dei witte tannen dee pessees geried zaain vu te baaitte, 'k paaisde altaaid dat heum ma neki kapot ging moeke. Awel, pas du tout. Vuul zeit hem ni. 'k Zeg in men aaiige, 'k goen neki probeire gentil te zaain, en op ne merge zeg ik heum « Aslem » da wult zegge goeien dag in 't Araabs. Wel maaine joeng, hij doo ma ne soerier da 'k nog nuut in Belgik ni gezeen hem : Wette wa da 't hem ma antwoud ? « Goeden dag Mijnheer ». Jaa man. 't Krapte wel een betche in zen keil, mo 't kwam er toch oeit. Ga paaist masscheen dat da wulle zaain, awel pas du tout. Zen vraa, dei zeit uuk nuut niks. As ze boeite komt, den doo ze ne zakdoek vui huire mond, pessees dat ze schrik heit van een grip te kraaige. Stille meense ! En dei kinderen ze zaain zu leef. Ze lache zu gewillig. Nateurlaaiik zaain het kindere en ze ravotte wel een betche, mo leustere da ze kunne. As Pei huile neki bezeet, boegeire ze nemi. Mo wa da 'k er moo baa zegge, as ze huile kouskous moeke, wat dat ze doe allemoe in huile hoetchepot zette, da weit ik ni, mo da heit toch mo e vees reukske zenne. 't Schaaint dat da ni slecht es oem 't eite mo vu te reke es het niks vu maa; zenne.

Bouve wune Italionders. Da zaain na neki Européens. Brave meense zaain het wel, mo ze kunne huilen tutter giene meneut have. Da's altaaid mo rope, en gesticuleire pessees da ze reuze moeke, mo dat es gien reuze. De vraa, dei es d'ergste : « Mama Mia, Mama Mia ». De gielen dag es da niks anders as Mama

Mia. En zinge ! Surtout Pei, as hem thoeis komt, tot 's nachts. En 't es van La Paloma heé, en La Paloma doe, en O Sole Mio, zeulf as het reigent. En as Pei ma zeet, dan zweert hem nè zen twee erme gelaaiik. In men aaiige zeg ik, 'k moo mè heum uuk een betche beleifd zaain, en ik zeg heum neki : Bon giorno senior. En hij antwoo ma : 't Es goe were vandoag niwoar. Zeede, hij haa twee moind oen de zie geweest, en hij kost er al mel weg, mè 't Vloinders. As ge paaist dat er Woele zaain dee op huile tageteg joer nog ni Dag Menhier kunnen zegge. Mo dei Italionders, dei eiten alle doege spagetti. Hoo das ze doe teige kunne ! Ikke, of men Treize, neki en passant je veux bien, mo alle doege ! Enfin doemei zaain ze toch ni stout. We woere neki alla twee zeek, men Treize en ikken uuk. Awel, den Italionder es achter den doktour gegoen, en de marokkain dane goeng no den apoteiker men medicamente hoele. 'k Mag van men gebeure ni kloege, mo toch zaain er doege da 'k neki onder men aaiige meense wou wullen zitte en dei chance hem ik hee ni.

Dat doot, kom ik neki oen de Beuzze, en wee zeen ik doe, Gerard, menne kozze. 'k Haa heem gien joere nemi gezeen. En jaa, hij verteld dat heum getrouwd es, en kinderen heit da 'k nog ni gezeen hem, en da 'k neki bij heum moest goen, in Woetermoel. Tennei, haat hem gezeid, ge pakt hee de 95, en hij blaaijt just vui ons dui stoen. Ge kunt a ni trompeire.

Good, op zeikeren dag past da, men Treize was bij hui zuster gegoen in Vilvoude, en ik zeg, 'k goen no onze Gerard.

'k Pak de 95 oen de Beuzze, en in Woetermoel stap ik eroeit. Dat hoeis hem ik direkt gevonne, en ik goen belle. Doe komt doe ne gamin oupe doen. 'k Zeg zu « Dag mennekke, es a poepa ni thoeis, ik ben de kozze Andrei ».

Dane gamin bezee ma pessees da 'k nen bandeet ben, en hij lupt weg in de gang, en 'k huur heum rope : « Papa, il y a une espèce d'étranger devant la porte ». As ik da g'huut hem was het deuzend. 'k Hem ni gewacht da Gerard no beneie kwam, doe kwam na just nen bus vu de stad oen en 'k ben erop gesproenge zonder Gerard te zeen. Un étranger devant la porte, foert alors, k' goen nog lever zitte bij men boegnoels.

Emiel Biesemans
Eerste laureaat Waboprijs Kortverhaal.